Impulsul suprem al voinței inimii

On Iunie 01, 2013

Lasă-te condus de acea forță interioară care îți trasează viitorul, evitând zona de turbulențe care te deconectează de la normalul tău de a fi.

Am intrat în posesia numerelor care puteau deschide seiful. Diamantele ar fi putut să-mi aparțină. Chiar presupunând că aș fi reușit să acționez ferm și negreșit, într-o sigură explozie a curajului, nu e mai puțin adevărat că ar fi trebuit să trăiesc cu adevărul. Cu relativa umilință în fața acelei situații de viață covârșitoare în care ar fi trebuit să mă confrunt cu propria mea oglindă, cu omul corect din mine însumi.

Unele mase de țesut din corp și din creier încă mai generează curenți puternici, semn că încă mai stăruie în mine acea activitate necunoscută de stimuli, semnale și reacții care mă îndeamnă să trec la acțiune. Răspund bine la provocări, mai ales atunci când sunt preocupat de ceva stringent. O formă de simțire gravă care palpită cu furie în mine, gândul ademenitor al unei victorii asupra incomensurabilului și imprevizibilului, pe frontul larg al îndoielii.

Iar acești curenți, ca niște valuri furioase care vin și pleacă în mod necontrolat, creează în jurul întregii mele ființe un câmp magnetic puternic, dar fluctuant în același timp. Or amplitudinea câmpului magnetic se reglează și se accentuează în funcție de glasul inimii care necontenit îmi strigă cu disperare, poruncindu-mi cu toată tăria: *" Fă-o ! Fă-o ! Fă-o ! "* Iar Dumnezeu nu mai are nicio putere în fața ei.

Leadership: Dai dovadă de umilință și simțire a inimii pentru a recunoaște adevărul în perceperea unui Ego constrâns să dea sens unei experiențe de conștiență extinsă?

Şi totuși, nu cred să existe ceva mai frumos decât să te lași în voia curenților de mare intensitate. Un fel de turbulență care apasă puternic asupra propriei mele ființe, sporindu-mi adrenalina, creând impresia unei excesive lipse de măsură, dublată de o eludare a rațiunii. Mă expun riscului unei supraestimări nebunești, demonice, care se manifestă oarecum prin absența unei înțelegeri asupra naturii mele. Cine sunt, ce am devenit?

Străbat cu iuțeală teritoriul bine delimitat al ființei mele, pline de răzbunare, unde se produce energia de activare a reacției de combinare între cei doi reactanți: curajul și determinarea, care se unesc formând un singur produs de reacție: revanșa.

Da, trebuie să-mi iau revanșa. Trebuie să fac o nouă încercare de ieșire din spațiul inconfortabil al îngrijorărilor și slăbiciunilor mele, încheind o convenție cu mine însumi din care să se nască anumite obligații unilaterale. Degrabă, să repar conectorii slăbiți de atâta opoziție cu mine însumi, să-i conectez la un dispozitiv care să mă mobilizeze să trec dincolo de granițele cu care am fost obișnuit până acum. Generarea unei forțe capabile să facă față tuturor impulsurilor determinate de principiile și normele generale ale moralei și conștiinței, devine prioritară.

Am urcat dealul pe care se înalță castelul îndoielii și am vizitat acea construcție gigant, flancată de fortificații solide, numită încredere. Aș fi regretat probabil că am urcat până acolo, dacă nu ar fi fost priveliștea minunată, dominată de un nesfârșit sentiment de mulțumire, eliberându-mă de gândul năucitor că am fost slab și nu am răspuns când trebuia impulsului inimii.

Leadership: Ţii cont de vulnerabilitatea ta de a nu avea un reazem la greu, în scopul personalizării unei experienţe de tip evolutiv în ceea ce ţi se potriveşte ca măsură de evitare a confruntării cu imaginea de sine?

Ai curajul să te confrunţi cu propria ta oglindă, cu omul corect din tine însuţi? Răspunzi mai bine la provocări atunci când eşti preocupat de ceva stringent? O formă de simţire gravă palpită cu furie în tine când îţi îngropi vechiul fel de a fi? Eşti constrâns de emoţii să faci un pas înainte în spaţiul inconfortabil al slăbiciunilor tale?

Obiecţia pe care o formulez, admisibilă în acest context, întemeiată pe zicala: " *Dacă nu-ţi convine ce ai găsit, caută în altă parte ceea ce-ţi lipseşte !* ", nu poate să alunge demonii acelor eşecuri de natură strict personală care îi dau omului târcoale. Şi, în mod evident, nu ţine seama de ansamblul precizărilor cu privire la complexele omului care unesc caracteristicile şi manifestările sale, într-o situaţie dată.

Această obiecţie, conform căreia cine se pune în slujba integrală a dezvoltării sale nu-şi poate denigra identitatea, poate fi respinsă prin identificarea unei continuităţi de profunzime în relaţia *Tu-Eu-Trecut-Prezent.* Rezervele mele referitoare la pretinsul paralelism între forţa de reacţiune care are un efect contrar asupra psihicului omului, şi forţa de frânare care anulează efectul contrar, privesc în special regulile opuse de funcţionare care trebuiesc îndeplinite pentru ca omul să-şi împlinească viaţa.

Confruntarea cu imaginea de sine este dovada continuităţi de profunzime în relaţia Tu-Eu-Trecut-Prezent, ca formă de răspuns în faţa slăbiciunii de a nu te fi putut elibera de patima trăirii la modul egoist.

Când faci paşi spre viitor, încercând să-ţi uiţi trecutul, aproape inevitabil eşti cuprins de senzaţia unui gol imens, neputând să remarci o schimbare în aspectul general al vieţii. Iar cum trecutul trăieşte tot timpul în tine ca prezenţă presantă, singura ta şansă de "redresare" este înfiinţarea însăşi a acelei forme de "revanşă" care să-ţi redea puterea de a te ridica deasupra propriilor disfuncţionalităţi de funcţionare.

Iar leadershipul nu face casă bună cu inconsecvenţa, cu vulnerabilitatea omului de a nu avea un reazem la greu. Cel care nu poate să trăiască cu adevărul propriului sine în prezent, cedează în faţa naturii sale inferioare care se raportează la trecut. Şi este, deci, constrâns să trăiască cu relativa umilinţă în faţa situaţiilor de viaţă covârşitoare în care devine neputincios să se apere împotriva războiului dintre Eu-l prezent şi Eu-l trecut.

Poţi să-ţi evaluezi leadershipul în relaţie cu impulsul tău de a te reinventa la limita dintre "a fi altcineva" şi condiţia de a-ţi înfrâna impulsurile de conştientizare a propriei alterităţi?

Neîndrăznind să te confrunţi cu propria ta oglindă, cu omul corect din tine însuţi care este capabil să-ţi păstreze intactă identitatea (şi valorile care o compun), ajungi la un moment dat să atingi "tensiunea" vieţii, ajungi să te laşi în voia curenţilor de mare intensitate care îţi reduc funcţionalitatea. Semn că încă mai stăruie în tine acea activitate de stimuli, semnale şi reacţii care te îndeamnă să treci la acţiune - îndepărtându-te însă de acel teren al conştientizării, al asumării şi al împlinirii.

Acest adevăr l-a enunţat fizicianul Oliver Wendell Holmes, când spunea: " *O minte care capătă noi frontiere datorită unei noi idei, nu va reveni niciodată la dimensiunea originară.* " Aceste vorbe pot fi interpretate şi în felul următor.

Ideea de a fi altcineva, de a te îndepărta de teritoriul bine delimitat al identității tale reale, punând în umbră linia care delimitează frontierele înțelegerii, îți va ameliora temporar situația și condiția de a fi. Dar nu-ți va putea justifica niciodată neputința de a-ți înfrâna impulsurile. Vei reveni la dimensiunea originală de existență, opusă stării perfecte de unitate și deplinătate.

Prețul pe care trebuie să-l plătești pentru a ieși din spațiul inconfortabil al îngrijorărilor și slăbiciunilor, fiind prea mare, îți va confirma sau infirma suspiciunea – că ești un om care nu-și poate reface cursul vieții.

Eficacitatea leadershipului depinde de modul în câte te afectează personal greșelile făcute din neștiința de a te schimba, în corelație cu impulsul tău de a te reinventa.

Alteritatea este tendința omului de a se vedea altfel decât este, în lumina a ceea ce este dispus să plătească pentru a se elibera de presiunea trecutului, de constrângerile unei existențe austere.

Impulsul suprem al voinței inimii scoate în evidență acea formă de manifestare umană care nu poate fi ținută în frâu. Creșterea rapidă a tendinței de a locui singur într-un spațiu al neputinței, constând în incapacitatea de a îndrepta o stare de lucruri care se dovedește a fi împotriva naturii tale reale. Intrarea într-un fel de întunecime care te deconectează de la normalul tău de a fi.

Dacă vrei ca leadershipul să aibă alura unui fluviu care curge fără întrerupere, lasă-te condus de acea forță interioară care îți trasează viitorul, evitând zona de turbulențe care te deconectează de la normalul tău de a fi.

* Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/impulsul-suprem-al-vointei-inimii.html